

ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ

ΜΑΡΙΟΣ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ • ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΡΡΗΣ • ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΟΥΜΠΑΝΑΚΗ
• ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΡΤΗΣ • ΘΟΔΩΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ • ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΨΗΣ
• ΒΙΚΥ ΠΑΠΑΝΔΙΟΥ • ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΩΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ • ΜΑΡΘΑ ΜΕΝΑΧΕΜ

I

Επήραν το μέρος τους

Οι λέξεις μου στασίασαν
και πήραν πλέον
- για πάντα-
το μέρος των φτωχών.
Εγώ για τους άλλους
δεν έχω πια λέξεις
δεν έχω ποιήματα
ούτε τραγούδια έχω
κι ας μου καταλογίζουνε οι άλλοι
ό,τι θέλουν...
και μονομέρεια και λάθος.
Εγώ με τις λέξεις μου θα πάω
σ' αυτόν τους τον κατήφορο
που οι άλλοι λένε
κι ας λένε.

II

Τα φύλλα της σιωπής

Κάνει κρύο απόψε.
Οι μικρές ανάσες εξατμίζονται
στα φύλλα της σιωπής.
Πέρασαν πολλά χρόνια
για να καταλάβω
την καταγωγή της αγάπης
από τους τόπους
του κεραινού και της φωτιάς.
Εγώ, ο εκκωφαντικός,
ο μόνος.

III

Τα παράθυρα

Σ' αυτές τες σκοτεινές κάμαρες, που περνώ
μέρες βαρυνές, επάνω κάτω τριγυρνώ
για νάβρω τα παράθυρα. — Όταν ανοίξει
ένα παράθυρο θάναι παρηγορία. —
Μα τα παράθυρα δεν βρίσκονται, ή δεν μπορώ
να τάβρω. Και καλλίτερα ίσως να μην τα βρω.
Τσως το φως θάναι μια νέα τυραννία.
Ποιος ξέρει τι καινούρια πράγματα θα δείξει.

IV Το τοπίο

Στο θλιμμένο κάμπο βρέχει
βρέχει στις ελιές τις γκριζές –
το νερό σαν ρίγος τρέχει
από τα κλαδιά στις ρίζες.

Γκριζα η ώρα, γκριζα η χώρα
σκοτεινά κάτω κι απάνω
ξεχωρίζουν μες στη μπόρα
τα τσαντίρια των τσιγγάνων.

Ένα σκιάχτρο απελπισμένο,
στη νεροποντή, στο κρύο
άδικα γνέφει στο τρένο
κι εμψυχώνει το τοπίο.

Ανυπόφορη είναι η θλίψη
των αγρών αυτό το μήνα!
Η βροχή μας έχει κρύψει
απ' το φόντο την Αθήνα...